

Izhaja vsako sredo
in petek zjutraj.
Stane za celo leto 15 L.
» pol leta 8 »
» četrt leta 4 »
Za inozemstvo celo
leto lir 40.
Na naročila brez do-
poslane naročnine se
ne moremo ozirati.
Odgovorni urednik:
Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 20

V Gorici, v petek 11. marca 1927.

Leto X.

Nefrankirana pisma se
ne sprejemajo. Oglasi
se računajo po dogo-
voru in se plačajo v
naprej. — List izdaja
konsorcij »Gor. Stra-
že«. — Tisk Katoliška
tiskarna v Gorici, Ri-
va Piazzetta št. 18.
Uprava in uredništvo:
ulica Mameli št. 5.
(prej Scuole).
Telef. int. štev. 308.

Visok cilj.

Znameniti angleški pisatelj Chersleton je zapisal sledeče zanimive misli, ki jih ne priobčujemo točno po izvirniku, temveč po glavnem zmislu: »Pred dobrimi štirimi ali petimi desetletji je bilo krščansko svetovno prepričanje za izobražena človeka poniževalno. Če je nega prišel v takratno tako zvano boljšo družbo, med izobražene kroge, človek o katerem je šel glas, da veruje v katoliško resnico, je naletel na prezir in pomilovanje. Brezverno svobodomiseltvo je bilo v takem bohotnem razcvetu, da poleg sebe ni hotelo priznati nikakega drugega prepričanja. V naobrazenem katoliškem verniku je hotelo videti hinavskega neznačajnega in sebičnega ali ga je pa označilo za omejena čudaka in duševnega revčka.

To domišljavo in plehko svobodomiseltvo je doživelo v zadnjih desetletjih občuten poraz. Njegove neomajene vladave je konec. Dandanes ima verni katoliški razumnik v vseh krogih in slojih isto veljavo kot njegov neverni tovariš. Niče več se mu ne drzne rogati in niče več ne zahteva od njega, naj vte melji ali opraviči svoje prepričanje. Katoliško svetovno naziranje si je priborilo v učenem, prosvitljenem svetu enakovredno stališče kot ga zavzemajo drugi svetovni nazori in katoliški duševni delavec je priznan kot polnopravni tekmeč na vseh poljih duševnega snovanja in udejstvovanja.

Odkod ta prelom v mišljenju? Kako je bilo mogoče v razmeroma kratki dobi par desetletij tako visoko dvigniti zastavo katoliške misli in ji pripomoči do vpoštevanja v krogih, ki so jo do včeraj srdito pobijali, mrzili in zaničevali? Tudi na to vprašanje nam daje angleški mislec odgovor:

»Katoliško svetovno prepričanje si je priborilo svoje odločno mesto v duševnem kraljestvu človeške družbe s trdim, smotrenim in plodnim delom svojih velikih duševnih delavcev. V znanosti in umetnosti, na socialnem in gospodarskem polju in zlasti še s pomočjo tiska so začeli ti možje po strogo katoliškem pravcu vstvarjati novo, prerojeno človeško družbo. Njihovi napori so rodili uspehe. V svoji notranjosti otopelo, razruvano človeštvo, tavajoče v pogubo brez ciljev in zvezd, se je osvestilo in pričelo polagoma slutiti in spoznavati Resnico. Življenjska sila božjega nauka je začela kazati svoj vpliv in preobraževati človeka. Katoliška miselnost si je osvojila dostojno mesto v moderni družbi.

»To pa nam ne sme zadostovati,« zaključuje angleški pisec, »mi moramo s katoliškimi načeli prepojit in prekvasiti vso znanost in umetnost, vse socialno in gospodarsko življenje. Mi moramo doseči, da bodo oni, ki bodo tudi v bodoče častili svojo nevero, čutili svojo zaostalost in bodo prišli v našo sredo opravičevati svoje prepričanje. V dosegu tega visokega, vzvišenega cilja nam je pa nujno potreben močan, razširjen katoliški tisk, ki nam nudi trdne, vekovite smernice v vseh vprašanjih življenja. Da si ustvarimo tak tisk, ne smemo oklevati pred nikakimi žrtvami.«

Kaj se godi po svetu?

Ze parkrat smo v duhu spremljali orjaško borbo rmenega plemena proti belim izkoriščevalcem. Iz zamotanih kitajskih razmer se je pa prav težko spoznati. V časopisih bereš vsa mogoča kitajska imena, o maršalih (na Kitajskem je vsak višji oficir že kar maršal) in njihovih armadah, ki se danes pretepajo med sabo, jutri pa se že združijo in dvignejo nad tretjega tekmeča. Nimaš pa ob tej obilici imen prav nobene predstave o kitajskih zmadah.

Napad zapadnega kapitalizma.

Vsi ti boji trajajo že blizu eno stoletje. Zanetil jih je zapadni kapitalizem, brž ko je prvič postavil svojo nogo na kitajska tla. Ni treba ponavljati, da so evropske velesile videle v ogromni, več ko cela Evropa veliki deželi, molzno kravo. Trgovske družbe so zavohale, da ima Kitajska dosti surovin; 400 milijonov ljudi pa da tudi rabi marsikakšnih izdelkov. Izgledi za trgovino so bili sijajni.

Prvi so prišli Portugalski in za njimi Rusi. Toda šele 19. stoletje je odprlo zapadnemu kapitalizmu vrata na stečaj. Angleži ima v Indiji ogromne nasade opija, strupenega tobaka, ki ga orientalec strastno kadi. Kitajska vlada se je branila uvoza tega strupa vedoč, da se bo razpasel po Kitajski. Toda kaj pomagajo vsi človeški oziri, ko gre za dobiček. L. 1839 so Angleži prisilili Kitajce z orožjem, da so dovolili uvoz opija in odprli Evropcem 5 mest. Dotlej namreč ni smela stopiti belokožčeva noga na tla »nebeškega sina«. Francozi so videli, kakšne milijonske dobičke nese Angležem trgovina z opijem, pa so še oni čez dvajset let prisilili Kitajce, da so dovolili uvoz opija tudi iz francoske Zadnje Indije. Za Angleži in Francozi so prišle še druge države in si razdelile vso kitajsko trgovino. Izkoriščanje je že bilo naravnost nesramno.

L. 1900. so se Kitajci zbudili. Izbruhnil je upor boksarjev, ki so hoteli dobičkaželjne tujce pregnati iz domovine. Tujci so se pa združili in z vojaško silo užugali boksarstvo vstajo. Kitajska je morala plačati 6 in pol milijona angleških funtov vojnega davka in sprejeti v vsa večja mesta evropske posadke.

Evropski kapital se je vgnezdil.

Evropejci so se vsidrili zlasti v obmorskih mestih, kjer so si s privoljenjem ali pa tudi brez privoljenja kitajskih oblastev ustanovili takozvane »koncesije«. To so mestni deli, kjer neomejeno vlada evropski konzul. Kitajci nimajo tu prav nobene besede. Koncesije so države v državi. Navadno Kitajec sploh ne sme vstopiti v evropske koncesije. Prepode ga ko garjevega psa. Prav neodvisne od kitajske vlade so tudi evropske naselbine. Tu izvršuje sodno oblast konzularni zbor. V pravdi Kitajca proti evropskemu trgovcu, si lahko mislite, kako se pravda steče. Evropske sile so si znale pridobiti postojanke še na ta način, da so vzele cela mesta v najem za 99 let. Tako so imeli n. pr. Nemci Tsing-tau. Po tej dobi jim pa kajpada ni padlo v glavo, da bi vrnile tujo lastnino. Danes imajo evropske države v kakih 40 ki-

tajskih obmorskih ali rečnih lukah svoje koncesije ali naselbine.

Največja naselbina je v milijonskem mestu Šangaju, ki so ga Angleži preuredili v eno največjih pristanišč Tihega oceana. Šangaj pa ni le največja kitajska luka, marveč tudi največje tovarniško mesto. V kakih 250 prav moderno urejenih tovarnah dela preko 300.000 delavcev. Iz Šangaja lahko plovejo pravi morski velikani daleč navzgor po Rumeni reki. Zato ni čudno, da se ravno okoli tega mesta vrti kitajsko-evropski spor. Saj pa gredo od tod ven vse niti, ki so jih Evropejci razpredli, da so Kitajsko spravili pod se. Kakor Šangaj, tako so tudi ostala mesta z evropskimi koncesijami središča bele politične in trgovske moči.

Neznosno pač mora biti pri srcu izobraženemu Kitajcu, ko vidi, kako si pritepeni tujeje dele njegovo domovino.

Borba med generali in za domovino.

Oholost tujcev je l. 1911. zopet zbudila odpor. Osrednja vlada v Pekingju je bila brez moči proti belim trgovcem in proti lastnim pokrajinskim namestnikom, mandarinom. Zato se je tega leta začelo puntarsko gibanje proti nezmožni Mandžu dinastiji in proti tujcem. Proti dinastiji so puntarji zmagali in proglasili republiko, proti tujcem so pa bili brez moči. Vendar domoljubna iskra je še tlela.

Na gospodarsko in narodno bolj zavednem jugu je vzbudil ob koncu svetovne vojne narodno gibanje mladi in brihtni dr. Sun-Yat-Sen. Ustanovil je Ho-Min-Dan stranko, ki ima v programu osvoboditev domovine.

S padcem osrednje vlade v Peking in odceljenjem južne Kitajske, so pa začeli razni generali z medsebojnimi borbami. Ti generali ali maršali, ki so bili prej običajno navadni vojaki ali pa še celo roparji, so zbrali okoli sebe vojsko plačanih vojakov in se postavili v službo ene izmed tujih velesil. Porodili so se boji teh vojaških skupin, ki že tretje leto vničujejo kitajsko samostojnost.

V Pekingju in v Mukdenu je neomejen gospodar maršal Čang-Tso-Lin. (Kitajščina je sestavljena iz samih enozložnic. Vsak zlog ima zase svoj pomen. Beseda dobi tudi ves drugi pomen, če je zlog spredaj ali zadaj. Zato se po navadi pišejo ločila med poedine zloge.) Ta mož je plačanec Japoncev. V srednji Kitajski stoji s svojimi tolpmi general Wu-Pei-Fu, ki zaslanja hrbet Angležem. Šangajsko okrožje brani vsem tujcem udani maršal in krvolok Sun-Čuan-Fang. Zadnje čase se je pa menda zbal nasprotnikov, je povezal svojo možno za dolarji in ušel na Japonsko. Ti trije generali so zavezniki. Toda drug drugemu ne zaupajo. Za Tsang-Tso-Linovim hrbtom ob ruski meji stoji k boljševikom nagnjeni general Feng-Yu-Siang. Zovejo ga »krščanski« general in je baje po rodu Madžar.

Ves jug je v oblasti kantonskih čet. Najprej v Kantonu, potem pa v Hankan se je naselila močna vlada nacionalistov. Kantonskim četam, ki napadajo v smeri proti Šan-

gaju, poveljuje general Čang-Kai-Šek; zunanje ministrstvo pa vodi prebrisani, evropsko izobraženi Evgen Tsen. Domoljubi na jugu so vzeli nase veliko dolžnost, da bodo odredili domovino in napravili v njej red.

Pred Šangajem so vkopane v rove evropske čete. Tako so razvrščene vojaške sile na Kitajskem. Samo bojna tromba mora še zadoneti, pa se začne krvavi ples med belim in rumenim plemenom na daljnem vzhodu.

Svoboda, enakost, bratstvo ali — smrt!

Kljub dosedanjim zagrozenim, bratomornim borbam med generali, ki so jih tuje države šuntale, prihaja spoznanje, kje je pravi sovražnik. Tsang-Tso-Lin se je začel pogajati s Kantonci. Mukdenski bankovci imajo danes komaj 15 odstotkov svoje vrednosti; obenem je pa v Tsang-Tso-Linovem taboru močna struja za skupen boj proti tujcem. Naslednik pobeglega generala Sun-Čuang-Fanga general Li tudi grozi evropskim konzulom, da bo prestopil h Kantoncem.

Ker se širi odpor proti tujcem, dolžijo Angleži boljševike, da šuntajo proti njim. Angleški listi širijo v svet vesti, da je komunistični agent Borodin iz rumene Kitajske naredil rdečo. Svoje blagajne in dobiček si skušajo rešiti z vpitjem: komunistem je tu!

V Parizu se mudi te dni zastopnik Kitajske Kuomintang stranke (zmerno komunistična stranka), ki je francoskim časnikarjem povedal, da obstoji kitajski komunizem v zahtevi po osvobojenju Kitajske. Edini prijatelj, ki kaže voljo pomagati Kitajski, je danes Rusija. Vsled tega so nastale bajke o rdeči Kitajski. Komunizem se bo pa v resnici vgnezdil brž ko bo kitajsko ljudstvo prepričano, da kapitalistične države nečejo odjenjati. Francozi se radi bahajo pred svetom s svojim geslom: Svoboda, enakost, bratstvo. Toda to geslo rabijo le za limanice. Kdor se ne uda tej vabi, mu groze s poginom. Z geslom: svoboda, enakost, bratstvo — ali smrt, hodijo Evropejci med azijske narode, da jih izrabljajo. Obljublajo jim evropsko kulturo, prinašajo jim pa gospodarsko in politično smrt. »Toda Evropa naj ve,« je dodal kitajski zastopnik. »da bomo mi nekoč največja sila na svetu po številu prebivalstva in da bomo svojo neodvisnost tudi dosegli. O tem naj bo Evropa prepričana!«

Okno v svet.

Besarabija Romuniji.

Po vojni je Romunija zasedla veliko pokrajino na severu Besarabije. Rusija jo ni nikdar priznala Romuniji, marveč zahteva, naj se potom ljudskega glasovanja odloči, kam naj pripade. Med tem časom so pa vse Romuniji prijateljske države priznale Besarabijo Romuniji. Te dni jo je tudi Italija. Zastopnik Italije v Ženevi Scialoja je izjavil, da to ne pomeni sovražnost proti Rusiji, marveč je le logičen zaključek italijanske zunanje politike. Italijansko časopisje pristavlja, da je to izzvalo v belgrajskih političnih krogih začudenje.

Setev Cankova.

Še pred letom dni je profesor Cankov z železno roko preganjal vse politične nasprotnike. Že tedaj je rodila sila silo. Pretečeno nedeljo se je pa spet pokazalo klasje bolgarskega strahovladja. Neznanci so z bombo ubili načelnika policije Ivana Ikonomova. Vlada bo spet začela divjati proti zemljoradnikom in komunistom.

Južna kri.

Zvedelo se je, da so se tudi v južnoameriški republiki Ekvatorju poigrali z revolucijo. Upornike pod generalom della Torra so pa kmalu polovili. Pomisliti je treba, da leži ta republika prav na ekvatorju in da je kri prav vroča.

Trije vzorniki.

Ko je Amerika videla, da je s svojim predlogom za razorožitev na morju govorila gluhiim ušesom, se je obrnila zdaj le na Anglijo in Japonsko, naj se pa vsaj one tri po-

svetujejo o razorožitvi. Samo Ameriko je pa strah iti z vzgledom naprej.

Kitajci in Macdonald.

V angleški delavski stranki so izbruhnili zaradi kitajskega vprašanja prav resni spori. Dosedanji delavski voditelj Macdonald bo brzkone vsled tega odstopil. Njegov naslednik bi bil londonski delavski poslanec dr. Dalton.

V Ženevi.

Dež pada. Zalostno vreme vpliva tudi na ministre. Prav visoke politike to pot najbrže ne bodo uganjali. Pomenili se bodo o izpraznitvi Porenja, o nemški manjšini v poljski gornji Šleziji, o sporu med Poljsko in Nemčijo. Angleži bodo pa skušali spraviti vodo na svoj mlin glede Kitajske in Rusije. Posvetovanjem predseduje Nemeč Stresemann, ki govori v nemščini, ker ne zna ne francosko, ne angleško.

lavci bodo vstopili v fašistske sindikate. Nadalje je poročal o diplomatskem osebju, katerega številko se bo pomnožilo. Na koncu je pa predložil odlok o priznanju Besarabije Romuniji.

»Jaselle«.

Uprava »Jaselle« nam sporoča, da je marčeva številka lista že popolnoma pošla.

Iz dežele potresov.

Potres, ki je pretekli teden zopet stresel Japonsko, je naredil precej škode. V okolici Tokija, glavnega mesta Japonske, je še najhuje razsajal. Kakih 4000 ljudi je mrtvih. Brez strehe jih je pa 50.000. K sreči je večina japonskih hiš zgrajenih iz lesa in se brž zopet vpostavijo.

Trgovski plakati.

Udruženje industrijecev in trgovcev nas opozarja, da za plakatiranje trgovskih objav zadostuje dovoljenje od varnostnega oblastva le iz tiste občine, kjer so se te tiskovine tiskale.

Še ena predputna.

Napotil sem se pretečeni teden skozi vasico Jesenica na Hudojužno. Nazaj grede vidim kako koraka stara žena in nese tako težko koš na hrbtu, da je imela oba konca v tleh. Dotekel sem jo: »Mati, kaj tako težko nesete?« Odgovori mi: »Gospod, živež nesem, ker doma nimamo nič, ko nam je vse toča potolkla.« »Ali vam nihče ne pride naproti?« »Gotovo ne« odvrne; »saj tudi ne morejo, ker fantje in dekleta so »zmatrani«, ker so snoči celo noč plesali in včeraj popoldan.« Čudno je pri nas veste, je rekla žena, »pretečeni teden so dva pogreblji iz naše Jesenice, enega gospodarja in eno dekle, drugi pa nič ne prašajo, vseeno se mora plesati. Pa mladini bi še ne bilo toliko zamere, pa takim bolj, ki v svoji hiši ples dovolje. V neki hiši je komaj minulo leto, ko so imeli dva mrljica hkratu v hiši, gospodarja in sina, danes pa notri že norijo.«

Vzorčni velesejem.

Med 6. in 31. avgustom bo otvorjen na Reki mednarodni vzorčni velesejem.

To so Mohorjeve bukve!

Prva je zgodovinski roman »Ob srebrnem studencu«. To je naša domača povest iz idrijske deželice. Spisal jo je Franc Jaklič, in jo bomo vsi radi brali.

Drugo knjigo bo hranil gospodar za vsako silo v hlevu. »Kako zdravimo živino«, se kliče ta knjiga. Za kmeta je zlata vredna. Če živina zboli, je nesreča v hiši. V tej nesreči bo gospodar odprl to knjigo in bo prinesel bolnemu živinčetu prvo pomoč. Knjiga bo še posebno zato koristna, ker jo piše domač strokovnjak, ki pozna celo našo deželo in živinorejo.

Tretja knjiga je za družine. Napisal jo je profesor Filip Terčelj. Zabavna je in poučna, v njej bo našel solze in smeh. »Za domačim ognjiščem« je tem bukvicam ime. Četrta knjiga so Zgodbe stare zaveze. Bodo lepo slikane! Lani so naši mladi zobali »Kolačke«, letos pa bodo prejeli Zgodbe za šolo in dom. Pa tudi odrastli bodo te večnolepe zgodbe stare zaveze s pridom in veseljem prebirali.

Peta knjiga bo Koledar, ljubi stari znanec slovenske hiše. Malo manjši bo, zato pa debelejši. Mičen bo, domače pisan, potreben gospodarju in gospodinji ko vsakdanji kruh.

Vse knjige dobiš, če se o pravem času vpišeš v Mohorjevo družbo in plačaš šest lir. Kdor doplača še dve liri, prejme lep molitvenik »Kam greš?« lepo vezan, 200 strani obsežen, rdeče obrezen.

Vpiši se v Mohorjevo družbo, dokler je še čas!

Najlepša Evropejka.

Za najlepšo žensko v Evropi je filmska družba »Fanamet« proglasila Štefanijo Vidačič iz Zagreba. Mlada Štefka je še pred dobrim mesecem stregla v okrepevalnici na zagrebškem kolodvoru. Ko se je lepota pripeljala od tekme domov, jo je na zagrebški postaji čakala tisočglava množica.

Gospodarstvo.**Finančno ministrstvo je odpisalo davčne kazni.**

S kraljevim odlokom zakonoma od 13. februarja 1927 št. 203 je finančni minister pooblastil finančne intendante v novih pokrajinah, da smejo odpisati 25 odstotkov od nadpristojbin (sopratasse n. pr. pri vinskem davku), denarnih kazni multe, pene pecunarie), s katerimi so bili mnogi naši ljudje kaznovani v smislu raznih novih italijanskih davčnih in fiskalnih zakonov. Popust 25 odstotkov zadeva predvsem kazni, ki bi jih morali prizadeti plačati radi tihotapstva, radi prestopka pri prodaji soli in drugih monopolnih predmetov, sajenju tobaka itd.

Popust je dovoljen tudi pri vinskem davku in pri drugih davkih, s katerimi je obremenjena proizvodnja raznih izdelkov.

Popust ni dovoljen za kazni, katerim je stranka zapadla, ker ni vložila predpisane prijave ali ki je napačno prijavila svoje dohodke pri direktnih davkih.

Kdor pa je že plačal te kazni, ne more biti deležen tega popusta. Finančna intendantca so pooblaščen dovoljevati ta popust samo do 30. junija 1928.

DNEVNE VESTI.**† Josip Rakovšček.**

Daleč od rojstnega kraja, Kobarida, tam pri Sv. Miklavžu na Dravskem polju, v zeleni Štajerski, je 20. februarja legel k večnemu počitku v 80. letu starosti Jos. Rakovšček, možak, vreden trajnega spomina.

Ni bil učenjak, pač pa poštenjak, kakršnih je le malo. Mož globokega verskega prepričanja in dobrega srca, ki ni živel le sebi in svojcem, pač pa tudi bližnjiku. Oprt na izredno bister um in na samoizobrazbo je bil odličen gospodarski talent in je vedno radevolje z besedo in dejanjem podpiral uboge.

Svoj narod in domovino je ljubil z vsem ognjem svoje ljubezni. Bil je vseskozi značajan in radi svojih vrlin po vsem Tolminskem visoko čislani mož. Kobaridcem je županoval celih 24 let, pozneje pa, še med vojno, je vestno in večje opravljal tajniško službo. Bil je tudi član cestnega odbora in član okrajnega šolskega sveta.

Vse svoje otroke je izšolal. Eden je nadučitelj, drugi sodnik, tretji gozdar, četrti uradnik, peti sin pa se bavi s kmetijstvom na Štajerskem, prav tam pri Sv. Miklavžu, kamor se je pred nekaj meseci preselil in kjer zdaj sanja večni sen dobri in skrbni oče.

In prav to, da je legel oče k počitku po častno dokončani, težki hoji in da je šel zdaj po zasluženo plačilo k svojemu Bogu, bodi vsej velecenjeni rodbini v najboljšo tolažbo! — A v tem, ko voščimo Tebi, dragi Josip, večni pokoj, nam vre prirska prošnja do neba: daj nam, kolikor možkih — toliko mož!

STE ŽE POZABILI, da je bila zadnjič v »Straži« naznanjena žaloigra »PRABABICA«? — Igrala se bo v soboto 19. in nedeljo 20. marca v »Mladiki«. Pripravite se!

Masaryk o narodnih manjšinah.

Neki poljski novinar je bil pri predsedniku češkoslovaške republike Masaryku in ga je spraševal o notranji politiki v državi. Glede narodnih manjšin je predsednik republike izjavil, da je sicer še težko dobiti pravo rešitev za manjšinsko prašanje. Eno pa je gotovo, je pripomnil, manjšin se ne sme v nikakem slučaju zatirati in jim je treba dati možnost, da se prosto kulturno razvijajo. — Tako je dejal eden najbolj izobraženih državnih poglavarjev.

Poljedelske zbornice.

Poljedelski minister v Jugoslaviji dr. Kulovec bo na eni bližnjih sej ministrskega sveta predložil načrt za ustanovitev poljedelskih zbornic. Te bi imele nalogo zastopati koristi kmeta, kakor zastopajo trgovske zbornice svoj stan. Če se načrt uresniči, se bo poljedelstvo v Jugoslaviji močno okrepilo.

Ministrski svet.

V pondeljek je prvi minister na seji ministrskega sveta podal poročilo o notranjem stanju v državi. Dejal je, da je njegova okrožnica na prefekte napravila red in mir v deželi. Ob osmi obletnici fašizma je stopilo v fašistske vrste 60.000 naraščajnikov; obenem so stopili tudi v milico in dobili izkaznico ter mušketo. Javil je tudi, da je »Katoliška akcija« razpustila svoje delavske organizacije; katoliški de-

bled trsatski brat Jeronim, ki je komaj dihal.

»Govori, Jeronim!« mu je položil gvardijan roko na ramo, ne pozdravivši prišlecev, »govori, kako je bilo?«

Brat je stisnil oči, vzdignil in spregovoril:

»Zlo; grozno zlo, oče gvardijan! Duša mi je bila na jeziku, a življenje na tanki niti. Zadnjega petka po večerji me je pozval oni Italijan — oni Cipriano — morda ga poznate — v svojo celico, ko je bil naš gost že osmi dan. Na, ta pisma, mi je rekel, to poneseš očetu Viktorju dan prej, nego se dvigne tja Rabatina vojska, ker Senjane čaka veliko zlo, naj se čuvajo. Jaz pojdem h generalu Lenkoviču v Ljubljano in k nadvojvodi v Gradec; pa dotlej se ne vzdigne vojska, ali vseeno pazi: za večjo gotovost vzemi ta list. To mi je rekel drugikrat, ko sem ga spremil do samostanskih vrat? Ali ko sem odšel zjutraj na Reko, pravili so mi, da sta odšla

Rabata in njegova vojska pred zoro. Vidiš, sem rekel: Cipriano se je kruto prevaril v računu; Jeronim osedlaj konja pa odjedi v Senj. Pismo sem zašil v podstavo svojega klobuka, a gvardijan, vedé dobro za vse, mi je rekel: Jeronim, teci in lahek bodi, kakor po velikem postu. Jaz odhitim in srečno prispem do Hreljina. Tam nekje ob cesti stoji osamljena krčma. Slišal sem od tam mnogo hrupa, zato sem spodbodel konja. Mirno sem bil prešel mimo Rabatinih konjikov in pešcev — no, to so bili Karlovcani, in ko so me lepo vprašali: Kam, sveti oče? sem jim odgovoril: Idem v Novi k belim bratom, pa z Bogom! Ali sedaj ni šlo tako gladko. Bal sem se tudi. Pred hišo sem videl naslonjene puške nemških mušketirjev. Zamizal sem, prekrizal se in spodbodel konja. No, komaj sem zapustil krčmo, čuj, za menoj se je dvigal hrup! Stoj, kučmar in stoj kučmar! Jedva sem dihal, ali moj konj je letel kakor vrag. Ozrl sem se nekoliko.

Mušketirji so leteli za menoj, najprej neki pijanec, majhen, črno oblečen stotnik. »Držite farja!« je kričal pijanec, »držite farja!« je vpil oni mali, ki je slednjič tudi zajahal svojega konja, jaz sem prispel na strmo, ozko pot ob prepadu, a gonja za hrptom! Z Bogom, Jeronim, sem si mislil. V tem trenutku se je na mojo srečo, pijanemu mušketirju spotaknilo, a on, kakor je bil dolg in širok, se je zvalil na zemljo. Gruča se je nekoliko ustavila, majhnem častniku se je vspel konj od velikega hrupa, a jaz sem zgrabil samokres, puč! konj malega črnca se je zvalil na zemljo, a jaz sem bežal in bežal! Moj Bog, nikdar nisem tako bežal, kakor hitro pa sem krenil na prvi hribček, popihnila je burja in mi je odnesla klobuk brez sledu, a z njim, žalibog, tudi pismo. Mušketirji so kričali, še nekaj časa za menoj, ali jaz sem jim lepo zbežal in tukaj sem!«

(Dalje).

Čuvaj se senjske roke!**Zgodovinska povest.**

Hrvatski spisal Avgust Šenoa, poslovenil F. Š. Cvetkov.

»Kam si se namenil, Jurij?«

»Do Vas, knez, in do Klarice.«

»Pusti Klarico sedaj! pojdi z menoj! Čemu se vlačiš po ulicah toliko ljudi?«

»Hudi glasovi, knez! Rabata gre!«

»Kdo pravi to?«

»Vojvoda Marko Marglitič je prišel iz Ledenic in pripoveduje, da so videli njegovi ljudje pri Novem nemške pešce. A tudi po morju plove, pravi, silna vojska.«

»Pojdimo hitreje!« je odvrnil knez, »glej, pri samostanu smol!«

Ko sta vstopila v sobo gvardijana Viktorja, sta našla mnogo mestnih svetovalcev, vojvodo Orloviča in kapitana Barbota. Sredi sobe je sedel na stolici raztrgan, prašen,

Semenski krompir.

Zadružna zveza v Gorici ima v skladišču nemški in jugoslovanski krompir za vse prednaročnike. Kdor se pa še ni naročil, naj pohiti, ker cene v Jugoslaviji vedno rastejo.

* * *

Iz Kobariškega dobiva Zadružna zveza še vedno popraševanja po manjših množinah semenskega krompirja, orehovih tropin, umetnih gnojil itd. Vsem vpraševalcem sporočamo, da dobijo zgodnji nemški krompir, kakor tudi umetna gnojila pri g. Ivanu Uršiču na Iderškem. Kdor bi želel orehovih tropin ali jugoslovanskega semenskega krompirja, se tudi lahko oglasi pri njem. G. Ivan Uršič uporablja umetna gnojila na svojem posestvu že nad 25 let in bo radevolje dal vsakemu, ki bo gnojilo kupil, tudi vse potrebne nasvete in navodila. Če bi kdo še dvomil o uspehu umetnega gnojenja, naj pogleda njegove travnike pred košnjo in drugo leto bo gotovo kupil umetna gnojila tudi sam.

Za majhne in revne trgovce.

Minister za narodno gospodarstvo je odredil s posebno okrožnico, da smejo občinske komisije priznati v posameznih slučajih majhnim in revnim trgovcem, ki so res upoštevanja vredni, trgovsko licenco, ne da bi plačali kavcije. Tako lahko komisija oprostijo kavcije potujoče revne trgovce, sirovašne mlekarnice, vojne invalide, ki prodajajo razne drobnarije in sploh vse majhne trgovce, ki zaslužijo malo in od tega zaslužka komaj živijo.

Komisije morajo biti pri oproščevanju kavcije po nalogu okrožnice stroge; zato bi bilo brezuspešno, če bi vlagali prošnje za oprostitev kavcije trgovci, ki kavcijo lahko plačajo.

Majhni trgovci pa, ki so opustili trgovino zaradi tega, ker niso mo-

gli plačati kavcije, naj vložijo do konca marca na pristojno županstvo prošnjo za trgovsko licenco in v tej prošnji naj zaprosijo, da jih komisija oprostijo kavcije.

Gostilničarji.

Gostilničarji morajo vložiti do konca marca tega leta dvojno prošnjo: a) Eno prošnjo morajo vložiti na kvesturo za vsakoletno obnovitev licence; tej prošnji morajo priložiti potrdilo pristojbinskega urada, da so plačali predpisano gostilničarsko pristojbino za leto 1927; za naše gostilničarje pride v poštev pristojbina lir 150 za gostilne 3 razreda in lir 50 do 4. in 5. razreda. b) Na obširno pa je treba vložiti prošnjo za priznanje posebne trgovske licence; tej prošnji morajo gostilničarji priložiti tudi postrdililo, da so plačali 500 lir kavcije poleg drugih predpisanih dokumentov.

Tržne cene

dne 10. marca 1927.

Česen L 2.50 do 3 kg; brokoli L 1.60 do 1.80 kg; sveže zelje L 2 do 2.20 kg; kisló zelje L 1.80 do 2 kg; cvetača L 2 do 2.20 kg; korenje L 1 do 1.20 kg; čebula L 1 do 1.20 kg; fižol L 2.20 do 2.40 kg; koks L 2.80 do 3.20 kg; solata L 3 do 4 kg; krompir 90 stot. do L 1.20 kg; peteršilj L 1.60 do 2 kg; sladka repa 60 do 70 stot. kg; kislá repa L 1.20 do 1.40 kg; radič L 3 do 3.50 kg; radič rdeči L 4 do 4.50 kg; špinača L 2.60 do 2.80 kg; zelena L 1.80 do 2 kg; motovilec L 4 do 5 kg; vrzote 60 do 80 stot. kg; limoni 20 do 30 stot. komad; jabolka L 3 do 5 kg; češplje L 4 do 5 kg; surovo maslo L 15 do 18 kg; presno maslo L 20 do 22 kg; mleko L 1.20 do 1.30 liter; med L 10 do 12 kg; med trčan L 12 do 14 kg; jajca 50 do 60 stot. komad; seno L 32 do 40 q; slama L 22 do 24 q; otrobi L 95 do 100 q; oves 120 do 125 q.

Kaj je novega na deželi?**Črniče.**

Naš pust je bil letos izredno pаметen. Mečtem ko poročlaš, ljuba Straža, o neprestanih plesih in tožiš čez nje, zabilježuje naša kronika letos ves dolgi pustni čas brez vsake plesne neumnosti. Tako je tudi prav. Kdo bo norel ob tej gospodarski bedi? Pаметen človek govore ne. Z Gregorčičem bi lahko rekli: Gorje ti, ubogi kmet, gorje! Prodati ni kaj, še tistih par litrov vina, ki si ga pridelaš, ti leži po kleteh, industrije nobene, zaslužka nobenega — pa shajaj če moreš in povrh vsega še visoke davke plačaj! Skrajni čas bi bil, da bi se kaka javna dela začela in bi se ljudem dala prilika zaslužka. Nekaj se govori, da bodo tudi pri nas regulirali državno cesto ter se ognili dolgemu in napetemu klancu izpod Oseka proti Črničam — kakor delajo v Pačnovcu. Upamo, da bodo podjetniki takrat jemali ozir na domače zaslužka potrebno ljudstvo. Nič nam tudi ne bo žal, če se s cesto ognejo vasi in jo speljejo po ravnini, saj je vedna nevarnost za ljudi in živino to neprestano divjanje avtomobilov tik pred šolo in cerkvijo ter skozi vso vas. Pa ves prah, ki ga dvigajo ta nagla vozila, kako je res skrajno nadležna in nezdružljiva! Zaslužka pa brzeča motovila itak ne prinesejo nič v vas, kakor so to delali nekdanji »furmani« iz prejšnjih časov; obropočejo nas, oprášijo ozir. oblatijo nas — in zginejo.

Smrtna kosa tudi v pustu ni počivala. Pobralla nam je starost v fari Ivana Ušaja, ki mu je le par mesecev manjkalo do 90. leta. Pokopali smo tudi tukajšnjega bivšega dolgoletnega župana Leopolda Bolko, ki je hotel iz Gorice priti počivat v svojo tukajšnjo družin-

sko grobnico. Nepričakovane smrti nam je v Gorici pri usmiljenih bratih umrl Ivan Cigoj iz Mašovš; zastrupila se mu je kri vsled rane, na katero v začetku ni polagal nobene važnosti. Ko se je zavedel resnosti, je bilo prepozno. Ker imamo en mesec sem zdravnik v vasi, bi se dala ta nezgoda zlahka preprečiti. — Porok smo pa imeli ta predpust več kot celo lansko leto, dve na Ravnah in eno v Gojačah. Bog daj onim, ki jih je odpoklical, večni mir, onim pa, ki jih je nerazdružno zvezal, blagoslov in trajno zadovoljnost s križi tega življenja!

Ako še povemo, da že kaka 4 leta teče tik naših vipavskih vasi električni tok iz Gorice in služi kot gonilna sila v ajdovski tovarni, da isti tok razsvetljuje že Vipavo inosedneje vasi, da pa mi še vedno žgemo smrdljive petrolejke, bi bilo za danes žalostnih in nežalostnih novic konec.

Ajba.

Od vseh krajev se v »Straži« kaj bere, le od nas ni nič. In vendar se tudi pri nas dobe možje, ki bi lahko kaj napisali in nasvetovali. Prejšnje čase so možje še stopili ob nedeljah popoldne skupaj, prebirali časopise in se složno pomenili o skupnih vaških potrebah. A zdaj? Lansko leto je povodenj odnesla most, ki je peljal do polja in sosednjih hiš. Obenem je razdejala voda tudi betonske vodovodne cevi. Vas bo poleti brez vode. Bog nas varuj ognja! Poprej smo imeli tudi gasilce, zdaj pa ni ne enega ne drugega. Ni složnosti, da bi skupaj stopili in bi vsak nekaj žrtvoval za skupni blagor. Mlekarna je tudi napol pripravljena. Berite »Stražo« pa boste videli, kako je drugod. Sosedje, zdramite se iz spanja! Domačin.

Drežnica.

Gospodična učiteljica nas je zapustila. Njenih zaslug, ki si jih je v tem kratkem času nabrala pri nas, ne bomo javnosti poročali; tudi njeno ime zamolčimo za sedaj, ker upamo, da se še poboljša. Naši gospodični voditeljci, ki že štiri leta vestno izvršuje svojo službo, je zagrozila, da če jo bo kaj motila v njenih delih, bo takoj ob službo. Nam je tudi zagrozila. Nadzornik v Tolminu je zvedel o »zaslugah« gospodične in je takoj izpolnil svojo dolžnost.

Dokler smo imeli g. naduč. Ločniškarja, je bila naša šola v prvi vrsti; danes se nam pa očita, da je naša šola zadnja na Goriškem, da so naši otroci topi, da so naravnost tepci in ne vemo še kaj. Ni čudno, če je tako.

K nam prihajajo učiteljske moči v enem kratkem šolskem letu po dve in tri. Zato mi prizadeti starši vljudno prosimo šolska oblastva, da naj napravijo red. Pa tudi naše šolsko poslopje je v tem času zadobilo neko čudno ime, ki ga zdaj še zamolčimo.

Iz vsega tega sledi samo eno, da kdor bo poučeval naše otroke v šoli, bo moral sam vestno izpolnjevati naravne in nadnaravne zakone; zato bomo poskrbeli mi očetje in matere.

Levpa.

Letos smo imeli zelo slabo letino. Strahoma gledamo v bodočnost. Naši možje so postali bolj napredni v gospodarskem oziru. Ravno letošnjo zimo so napravili važen gospodarski korak. Ustanovili so mlekarino, ki nam še dobro uspeva. Le naprej po tem potu. Saj nam mlekarnice nudijo edini in glavni vir dohodkov, da se krijejo tako veliki davki in življenske potrebsčine!

Orehovlje.

Dovolite nam, g. urednik, da se po dolgem času, tudi mi Orehovci oglasimo zopet v naši ljubi »Gor. Straži«. Nabralo se nam je v tem pustu dosti »novic« in tudi »novicov«. Ne vemo ali je temu pripomogel davek na samce ali kaj, dejstvo pa je, da je pet naših fantov v letošnjem pustu uklonilo vrat pod jarem sv. Lukeža. Dne 19. m. m. se je poročil odbornik in bivši predsednik našega prosv. društva g. Žigon Jožef, z našo članico g.čno Emilijo Petrovič. — Dne 26. m. m. pa so se poročili: g. Emil Ušaj, član našega društva z g.čno Judito Gorikič, društveno članico in bivšo odbornico; dalje g. Žigon Jožef II. z g.č. Marijo Lestan članico in bivšo društveno odbornico, pa še član našega društva g. Masten Alojzij z g.čno Klančič Štefanijo. Ta dan je bil za našo vas skoro nekak vaški praznik, ker najstarejši naši očanci ne pomnijo, da bi bile v naši parohijski cerkvi tri poroke naenkrat. Zato so bila pa naša kosila bolj na hiti-hiti, ker so šle naše matere gledat »novice« in pobirat »konfete«. In še ena »ohceta« je bila dne 28. m. m.; poročil se je g. Silič Jožef z g.čno Justino Dominko, iz Bilj. Vsem našim novoporočencem želimo, naj Bog vodi njih čolnič življenja po poti sreče in božjega blagoslova.

Pust. Seveda, običajna harmonika. Pa naj si že bo tudi ta, če že mislijo nekateri, da pusta ni mogoče odpraviti drugače, kot ravno s plesom; dasiravno bi ga lahko. Saj imamo naše prosvetno društvo, samo malo več pravega mišljenja in zavednosti, pa bi šlo in bi ne bilo treba »vkordat« po 16 lir, za štirikrat nategniti tisti škripajoči meh. Nekaj pa moramo povedati nekaterim našim mamicam, pa naj se jezijo ali ne, da tako nežna mladina in celo dojenčki, pa res ne spadajo k »ramoniki« in v tako poznih polnočnih urah, pa že celo ne.

Čadrg.

Bravci »Goriške Straže« si gotovo mislijo, da imamo v Čadrgu le par hektarjev občinske skupne zemlje, o kateri se toliko piše po časopisih.

Jo je pa v resnici za vse dovolj, da bi bila le prav razdeljena. Da pa nočemo biti več prikrajšani na svojih pravicah, katere so si naši predniki pridobili potom jusa mišlimo, da nam tega nihče ne bo štel v zlo.

Tega pa mi nismo nikdar zahtevali, da se nam mora kdo od svojih lastnin umakniti. Ker pod imenom »lastnina« razume javnost to, kar je v resnici katerega last; na primer oni del zemlje na kateri je dotičnik vknjižen in obdavčen, ne pa samovoljno prilasčeni obširni deli občinske zemlje.

Na kak način more kdo trditi, da je tak del zemljišča njegova lastnina, ko pa vsi vemo, da je občinska.

Ako bi pa dopisniku »Straže« z dne 23. februarja nikakor ne šlo to v glavo, se lahko prepriča v zemljiški knjigi in na občinskem uradu v Tolminu.

Koncem konca se pa zavedamo vsi Čadržani, da to pričkanje po časopisih nam ne dela nikake časti, še manj pa koristi. Zakaj, kjer se dva prepirata, tretji dobiček ima. Le sporazum in sloga bi bila nam samim v korist.

Prizadeti občinarji.**Lokovec nad Kanalom.**

Nekoliko čudne novice vam moramo sporočiti. Na pustno nedeljo in pustni torek se je vršil v naši občini velik ples — nikar se ne čudite — v ljudski šoli. Ples je pripravil g. učitelj Pappolepore in je bil menda strogo privaten; to se pravi da je vsakdo kdor je hotel plesati dobil mesto običajnih »bolet« nekoliko večji papir, ki se imenuje povabilo. Da ne bi bili gostje lačni in žejni se je v gorenjem razredu točilo vino, prodajala kava, čaj in druge jedi. Pa tudi tobak se je lahko kupil. Ples se je končal v jutru, na vabilih je bilo sicer pisano da se bo plesalo do 6. ure pa so menda nehali nekoliko prej.

Govori se po vasi in okolici, da so bili pri plesu tudi šolski otroci in da je iste povabil na ples sam g. učitelj? Kdo je dal dovoljenje, da se je v šolskih prostorih vršila celo gostilniška obrt? Ali je iz higijeničnih ozirnov dovoljeno da se potem poučujejo otroci v blatnih prostorih, napolnjenih z vinskim in tobačnim vzduhom? Prosimo višja šolska oblastva, da ugotovijo, če je to res in da zadevo uredijo, da ne bo brezpotrebne razburjenja. Dovoljujemo si še vprašati, kdaj je bila izdana postava, da je udeležba takih prireditev obvezna oziroma neudeležba kazniva, ker se je namignilo, da bodo osebe, ki niso prišle na ples imele sitnosti! V dobrodelne svrhe se lahko pobira brez plesov.

Vedrijan.

Že dolgo se nismo nič oglasili, zato sem se danes namenil napisati par vrstic. Med dobre ljudi rad grem, med dobro mladino tudi. Ali med take potepače, ki se za časa službe božje okrog cerkve potepajo in pa zraven še norčujejo in mlade otroke med se vabijo ter slab zgled dajejo, med take pa ne. Ali bi ne bilo veliko bolje, da bi doma ostali? Ko grem kako nedeljo v sosedno vas k službi božji, slišim lepo petje. Kako je to lepo! Kaj je pa pri nas s petjem? Nekaj čudnega pa je tudi, da so nekatera dekleta celo iz prosvetnega društva izstopile, da bi imele večjo prostost za neumno vrtenje. Lepa reč! Še nekaj naj omenim in opozorim lastnike volov, ki bijejo in lastnike psov, da bi k volom postavili znamenja ali pravega poganjača, psom pa privezali nagobčnike.

Prizadeti.

Ustje.

Od vseh krajev se kaj bere samo z naše vasi ni glasu. Zadnje tri pustne dneve pa je bilo prav živo pri nas. Ko smo imeli prosvetno društvo so dejali: »Kaj bomo hodili dolg čas prodajat in zapravljati?« Za društvo je bilo potrata 1 lira mesečne udnine; cele dneve in noči po gostilnah popivat in plesat, to pa ni zapravljanje, Očetje in matere, kje ste, da pustite mlado deco k takim zakotnim plesom? Pa tudi odrasli fantje in dekleta bi že lahko malo prenehali.

Naš častiti gospod župnik je že eno leto bolan. Sedaj so prevzeli našo župnijo kapucini iz sv. Križa.

Sv. Lucija.

Mislili smo, da pojde letošnji pust mimo nas brez hrupa in plesov. So že taki časi, da misli ogromna večina ljudstva na vse kaj drugega, kakor na ples. Tudi taki, ki imajo za hujše čase še kako malenkost v žepu. Tudi vlada sama zelo priporoča varčnost v vseh stvareh. — Motili smo se. Imeli smo kar dva plesa zaporedoma, in sicer občinska plesa, kar je nekaj novega. Cesar ljudstvo samo neče, in sicer iz raznih umevnih vzrokov, to se mu kratkomalo vsiljuje. Ko gre tako hudo za denar, naj bi se ne dajala priložnost za tako lahkomišelnost, neumno zapravljanje! V tem bi morala vladati popolna svoboda. Tako smo bili do zdaj navajeni. Kdor hoče plesati in zapravljati denar in noč in večkrat tudi zdravje, prosto mu. Ravno tako pa tudi prosto drugim, ostati doma in spat! Brez zamere! Prav tako bodi, kakor s kajenjem. Kdor ne mara tobaka, ga nihče ne sili kaditi. — Drgnilo se je vso noč. Opazili smo pa, da je bilo razmeroma malo domačinov moških navzočih. So pre pametni. Bilo je pa zato več žen, tudi otrok, ki so prodajali zija, medtem ko so možje, oziroma očetje lepo doma počivali. Mestno prebivalstvo opušča ples in si išče boljših zabav, podeželskemu se pa vsiljuje! Radovedni opazovalec.

Kobjeglava.

Svoj čas smo se Kobjeglavci večkrat oglašali v listih, sedaj je pa vse nekam zaspalo. Pa oglasimo se še enkrat in povejmo nekaj iz starega nekaj iz novega leta. Da nam ne bodo očitali, da smo bolj »ta luters«, za kakoršne kaj rad ima Kraševce ta zlobni svet, začnimo kar pri cerkvi.

Lansko leto smo dobili prav lep nov lestenc, ki se kaj lepo poda naši cerkvi. Tudi nove klopi imamo, za katere so se naše mamice še precej pulile, da bi v njih čičkale, seveda proti odškodnini, kajti klopi ne rastejo kar cele v gozdih. Tudi cerkev je dobila od znotraj drugačno lice in sicer še precej lepo, ker prejšnje je bilo vsled vojne hudo skazeno. Zunanje lice pa je ostalo staro in se z notranjim prav nič ne vjema. Se opazi, da sta dva gospodarja.

Pa še nekaj! Na novo leto smo slišali v cerkvi oznaniti, da je bilo v preteklem letu čez 4300 obhajil, povprečno čez 14 na osebo; seveda med temi niso všteti oni, ki menijo, da jim ni treba vsako leto k spovedi. Poroka je bila samo ena, zato si pa kaka punca umisli, da je treba kaj od drugod prinesiti. Pa dovolj, da ne bomo opravljali.

Kakor vsako leto sta tudi lansko leto umrla najstarejši mož in najstarejša žena menda samo radi tega, ker sta se naveličala raznih kobjeglavskih kvant in sta se podala rajše v oni kraj, kjer ni zavisti, sovrvaštva in prepira.

Pa še na nekaj ne smemo pozabiti. V Kobjeglavi se je vpisalo v družbo sv. Mohorja 60 od sto. Če bi bila Kobjeglava taka kot Paris ali London, to bi bila še le družba sv. Mohorja. Dovolj za enkrat. Pa prihodnjič še kaj!

Ljudsko petje v cerkvi.

Tak je naslov mali knjižici, ki nudi na 50 straneh besedilo 80 najbolj znanih cerkvenih ljudskih pesmic (mašnih, adventnih, božičnih, postnih, velikonočnih, binškošnih, blagoslovnih, obhajilnih, Marijinih in drugih). Zbirko je priredil za vernike svoje fare duhovnik, ki ima v naši škofiji najbolj razvito in organizirano ljudsko petje v cerkvi. V njegovi cerkvi pojejo ob nedeljah in praznikih pri maši in pri blagoslovu prav vsi navzoči verniki, stari in mladi, ženske in moški, tako da to petje po pravici služi naslov ljudskega petja. Le parkrat v letu, na največje praznike, poje izbrani pevci na koru slovesno latinsko mašo. Ne navajamo tega zgleada za to, da bi z naših korov spravili vrle pevske zборе, ki imajo imenitno nalogo širiti našo lepoto se razvijajočo umetno cerkev, pesem in ž njo dvigati srca k Bogu; navedli smo ga marveč za to, da bi poleg zborovega petja, t. j. petja par izvoljenih pevcev, na novo oživilo skupno petje vseh vernikov, ki bi se vsaj v božjem hramu čutili kot ena velika družina, v kateri zginajo vse razlike in vsa nasprotstva. Dajmo našemu vernemu ljudstvu vsaj to veselje, da bo smelo skupno prepevati ob nedeljah in ob praznikih pri popoldanskem blagoslovu ter eno nedeljo v mesecu tudi pri maši v onih krajih, kjer je samo maša; kjer pa sta 2 maši, naj bi pri maši uvedli ljudsko petje. Od tako preurejenega petja bodo imeli korist prvi vsi verniki, zlasti mlajši rod, ki si bo na lahek način prisvojil najlepše nabožne napeve, drugič pa tudi zbori sami, ki bodo razbremenjeni, in tretjič tudi organist, ki se mu ne bo treba bati, da bo moral sam orglati in peti; zadostovalo bo, da intonira pesem, in vsa cerkev mu bo sledila. Povdarjamo pa še enkrat, da je treba tudi pri cerkvi, petju ubrati zlato sredo: najboljše pevci, zbrani v zboru, naj nam pričarajo lepoto umetne pesmi, a ljudstvo naj pridno in stalno goji našo nič manj lepo ljudsko pesem! Da pa to pesem razširimo, je predvsem potrebno, da si vsi pevci in pevke, zlasti mladi in najmlajši, ki najrajši pojemo, nabavimo gori omenjeno pesmarico, se pridno učimo besedila pesmic na pamet, pojemo večkrat njih napev, da bo potem naša pesem v skupnem ljudskem zboru zaorila kot mogočen slavospjev našemu Stvarniku.

Knjižico ima na prodaj Katoliška knjigarna v Gorici; I izvod stane 1'50 L. J. B.

Darovi.

Za »Slovensko sirotišče«: P. n. Posojilnica v Pevmi 100 L; o priliki poroke gñe Marije Jurič z gospodom Dorčetom Simičič v Medani darovalo omizje 63 L; p. n. g. Anton Beltram v Št. Vidu na Vipavskem 50 L; Obrtnijsko društvo v Barkovljah pri Trstu 50 L; preplačila za »Nova pota« in »Trojni cvet« 15 L. — Srčna hvala!

Jugoslovanski krompir.

Druša pošiljatev jugoslovanskega krompirja je prišla v skladišče Zadružne zveze v Gorici.

Vsi prednaročniki naj ga takoj dvignejo, sicer ga bomo oddali tudi nenaročnikom.

Zadružna zveza v Gorici.

Vodja za lokomobil ali za druge parne kotle, z večletno prakso išče službo v mestu ali na deželi. Na razpolago od 15. t. m. naprej. Naslov pove uprava.

Vsakovrstno kovaško orodje je na prodaj pri Karolu Zorn, Vogersko 6 — p. Volčjadraga.

Kmečka posojilnica v Šempolaju

vabi vse svoje člane na

REDNI OBČNI ZBOR,

ki se bo vršil dne 25. marca 1927. ob 10. uri dopoldne v vikarišću.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in nadzorstva.
2. Odobritev rač. zaklj. za l. 1926.
3. Čitanje revizijskega poročila.
4. Volitev načelstva in nadzorstva.
5. Slučajnosti.

V slučaju nesklepčnosti se bo vršil občni zbor pol ure kasneje z istim sporedom, ne oziraje se na število vdeležencev.

Načelstvo.

Občni zbor Posojilnice v Pevmi bo dne 20. t. m. ob 4. uri popoldne z običajnim dnevnim redom.

RAZGLAS.

Razpisujejo se mizarska dela pri župnišću v Črnem vrhu. Ponudbe je vložiti na podlagi predloženih načrtov do 15. marca t. l.; načrti so na vpogled pri župnem uradu v Črnem vrhu.

Črni vrh, dne 14. II. 1927.

Stavbni odbor za upravo župnišča v Črnem vrhu.

POJDI
IN STORI TUDI TI TAKO!

»Čigave so te testenine, ki so tako dobre?« je vprašal gospodar, ko je okusil »Pekatete«. Gospodinja mu je pokazala originalne zavoje in bila vesela, da mu je ustregla.

Semenski krompir I. vrste je na prodaj pri Ivanu Culot, Via Morrelli št. 4 — Gorica.

2 šivalna stroja že rabljena sta na prodaj radi odhoda. Via Molino 2, (pritličje), Gorica.

Gostilna se odda v najem v sredini mesta. Naslov pove uprava »Goriške Straže«.

Sadjerejci pozor! — Cepljenih imam več vrst jabolk, katere dam po zelo nizki ceni. Dobite jih v Solkanu pri Konsumu.

Dekle iz dežele večša samo slovenskega jezika želi vstopiti v gostilno ali restavracijo, da bi se učila kuhanja. Najraje v Gorici. Naslov pove uprava »Gor. Straže«.

Novi gramofoni, prenosljivi, v obliki kovčeka, velika izbira. Ploščice vseh vrst poskočnih popevk: Valencia, Creola, Sevilla itd. Igle in druge potrebščine. Knjigarna E. Wokulat & C.o., Gorica, Corso V. E. III. 4. tel. 3—47.

Plačam najvišje cene za kože lisic, podlasic, kun, zajcev, mačk, vereric, jazbecov in krtov.

WALTER WINDSPACH - Gorica, Via Carducci 6

Dr. A. Grusovin

se je preselil s svojim zdravniškim ambulatorijem v ulico Arcivescova do št. 7., I. nadstropje, nasproti škofije.

Naznanjam slavnemu občinstvu, da sem se preselila s svojo trgovino z mrtvaškimi predmeti iz Raštela v NUNSKO ULICO št. 10. Trgovino sem izpopolnila z vsakovrstnimi predmeti. Cena raketv za odrasle je od 70 lir naprej.

Pavsič Terezija, Nunska ulica 10.

SEMENA.

Domača črna triletna detelja, lucerna, trave čiste in mešane z deteljjo, krmilna pesa nemška »Mamuth« in »Eckendorf«, čebulček in vsa vrtna semena dobite v trgovini JOSIPA MUNIHA, Sv. Lucija ob Soči.

VODA »DELL' ALABARDA«

proti izpadanju las.

Vsebuje kinin in je vsled tega posebno priporočljiva proti prehladu in za ojačenje korenin. — Steklenica po 6 lir — se dobiva v lekarni Castellanovich, Trst, via Giuliani 47 in v trgovini Fiegel v Gorici, Via Carducci št. 9. — Lastnik E. Bolaffio.

Lloyd Sabauda.

Prihodnje voznje:

v Severno Ameriko:

»Conte Rosso« 18. 3. 1927.

»Conte Biancamano« 5. 4. 1927.

Iz Genove v Njujork v 9. dneh;

v Južno Ameriko:

»Tomaso di Savoia« 25. 3. 1927.

»Conte Verde« 31. 3. 1927.

»Principessa Giovanna« 13. 4. 1927.

Iz Genove v Buenos Ayres v 13^{1/2} dneh.

v Avstralijo:

»Regina d'Italia« 15. 3. 1927.

Informacije daje in sprejema prednaročila na vozne listke za stopnik

F. Rosich, Gorica,
Via Contavalle št. 4.

Perje za postelje iz Českega po ceni za kilogram: belo, izpuljeno L. 25, boljše vrste L. 32, mehke vrste L. 40, 48, 55, najfinejše L. 65 in 75, pernica L. 115. Pošiljatev točna in prosta carine. Vzorce brezplačno. Blago, ki ne ugaja, se lahko vrne ali zamenja. — Benedikt Sachsel, Lobes št. 9 presso Pilsen (Boemia).

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon številka 50

Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica

Din. 50.000.000

Centrala LJUBLJANA

Rezerve

Din. 10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst. — Agencije: Logatec.

Vloge na knjižice po 4%.

Vloge v tekočem računu lir ali dinarjev, (najugodnejše obrestne mere).

Nakup valut, čekov, deviz in obligacij vojne odškodnine (bonov) po najugodnejših cenah.

Nakazila v tu- in inozemstvo.

Borzni in ostali bančni posli.